

Ξ ΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Λ Θ Ε Σ

(Του Φ. Λίντερμαν)

Χθές αγάπη μου ήταν, χθές που το φεγγάρι
 βγήκε μεθυσμένο πίσω απ' το θουνό,
 κι' απ' τη σιωπή σου λές κάτ' είχε πάρει
 κ' ήτανε κι' εκείνο έρημο, βουβο...

Χθές. Δεν το ξεχνάω, κόρη αγαπημένη
 ποῦρθεσ ντροπαλή κι' έκατσες κοντά μου,
 νύχτα ήταν θαθεία, νύχτα μυρωμένη,
 κ' ήτανε η πρώτη νύχτα του έρωτά μου.

Ναί! ὅπως και πάντα ἴσους σιωπηλὴ
 τὸ φιλι τὸ πρῶτο κράτησες κρυμμένο...
 μὰ ἡ ματιά σου πῆγε κάτι νὰ μοῦ πῆ
 κ' εἶσα τὸ χειλάκι σου ποῦ ἦταν ἀναμμένο

Τώρα ὅμως τὸ χθές πέρασε κι' ἐχάθη
 κι' απ' τὴ νύχτα ἐκείνη τίποτα δὲ μένει,
 μόνο ἡ θύμησι σου μιὰ πληγὴ ἀνοιγμένη
 ἔχει ἀφήσει ἀκόμα στῆς καρδιάς τὰ θάθη

ΧΡΟΝΙΑ ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΠΑΛΙΑ

(Του Ε. Λονγκφελλάου)

Εἶνε μακρὰ πολὺ μακρὰ τὰ χρόνια ἐκεῖνα
 μικρὸς ἐγὼ καὶ σὺ μικρὴ ἐλαφίνα...
 πόσο εὐωδιάζαν τότε τὰ λουλούδια
 καὶ πόσα δὲν ἐλέγαμε τραγούδια.

Τὶ ἀνάμνησις γλυκειά! Μὲ τὸνα χέρι,
 μὲ τράθηξες στοῦ έρωτα τὴ γνώριμη ἀγκαλιά,
 καὶ μὲ τὸ ἄλλο στὴ ζωῆ. — Ποιὸς νὰ μᾶς φέρη,
 ἀλήθεια θὰ μπορέσει στὰ χρόνια τὰ παλιά;

Τὰ λόγια ἐκεῖν' ἀκόμα στὸν ἀγέρα,
 καὶ τὰ ματάκια ἐκεῖνα ἀκόμα στὴν καρδιά
 Μὰ ὅμως ὁ χρόνος φεύγει καὶ περνᾷ
 καὶ σθύνουν ἡ ἀναμνήσεις κάθε ἡμέρα.

*Ω! νᾶταν, μπορετὸ νὰ μὴ ξεχνᾶμε
 ποτὲ νὰ μὴν περνοῦσε αὐτὴ ἡ ἐποχὴ,

του ὁποίου ἦταν ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ ἡ μελαγχολία στὸ
 μέρος ἐκεῖνο. Ἀμίλητη, ἀκίνητη, εἶχε ἴδη ἡ Φρανσὶν νὰ ἐ-
 ξαφανίζεται τὸ φέρετρο μέσα στὴ γῆ... Μιὰ πρωτοφανὴς
 ἀγωνία τὴν κατέιχε. Νὰ ἐσκέπτετο τάχα ὅτι τὸ μόνο πρᾶγ-
 μα ποῦ μποροῦν ν' ἀντιτάξουν οἱ κακόμοιροι οἱ ἄνθρωποι
 στὴ φρίκη τοῦ θανάτου, στὴ φρίκη τοῦ ὀριστικοῦ ἐξαφανι-
 σμοῦ, εἶνε ἡ λίγες στιγμὲς τῆς λήθης καὶ τῆς μέθης ποῦ μᾶς
 χαρίζει ὁ έρωτας; Δὲν ξέρω. Ἴσως νὰ αἰσθάνθηκε καὶ ἄ-
 πλῶς τὴν ἀνάγκη νὰ ζητήση, ὕστερα απ' τὸν κλονισμό ποῦ
 εἶχε ὑποστῆ, μιὰ ψυχικὴ τόνωσι στὸν ἄντρα ποῦ εἶχε στὸ
 πλευρό της. Ὅπως κι' ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἀκούμπησε γλυ-
 κά ἀπὸ πάνω μου μὲ μιὰ θαθεία ἐγκατάλειψι ὀλόκληρου τοῦ
 ἑαυτοῦ της. Ἀσυνειδήτως καὶ οἱ δυὸ ἐταχύνουμε τὸ θῆμα
 μας καὶ σὲ λίγο ξαναβρεθήκαμε ἀποτόμως καὶ ὡς διὰ μα-
 γείας (εἶχαμε βγῆ πειὰ απ' τὴν ἄλλη πόρτα τοῦ νεκροτα-
 φείου) σ' ἕναν δρόμο γεμάτο θόρυβο καὶ φῶς.

Διαμιάς ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μᾶς ξαναπλημμύρισε. Τότε
 ἡ Φρανσὶν στήριξε ἀπαλὰ πάνω στὸν ὤμο μου τὸ ὠραῖο
 της χλωμό κεφάλι. Μὲ μάτια θολὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰ δάκρυα,
 μοῦ εἶπε μὲ μιὰ ἀργὴ φωνή, ὅπου ἔτρεμε ἡ τρυφερότης
 ποῦ τὴν εἶχα τόσο καιρὸ λαχταρήσει:

— Σ' ἀγαπῶ, Μάξιμ, καὶ θὰ γίνω γυναῖκα σου ὅταν τὸ
 θελήσης...

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου — εἶπε, τελειώνοντας τὴν διήγη-
 του, ὁ Μάξιμος. Στους ἀτυχεῖς έρωτοχτυπημένους δὲν τὴν
 συνιστῶ ὡς ἀσφαλτὴ συνταγὴ, γιατί δὲν ξέρω ἂν πετυχαίνη
 πάντα. Σὲ μένα ἐν πάσῃ περιπτώσει πέτυχε. Παντρεύτηκα...
 χάρις σὲ μιὰ κηδεῖα!

μὲ τέτοια ἀνάμνησι στὸ θάνατο νὰ πᾶμε
 μιὰ τέτοια νὰ προσφέρουμε ψυχὴ...

Θ Λ Ι Ψ Ι Σ

(Του Ἀντρέ Σενιέ)

Μακρὰ ἀπὸ φίλους καὶ γονιοὺς κι' απ' ὅλους τοὺς δικούς
 (μου
 μὲ συντροφιά μου ἀχώριστη τοὺς μαύρους στοχασμοὺς μου
 ριγμένους απ' τὰ κύματα σ' αὐτὸ τὸ ἐρημονῆσι
 θυμάμαι τὴν πατρίδα μου καὶ πᾶν τὰ δάκρυα θρύση.
 Μόνος κοντὰ στὸ τζάκι μου τὴ μοῖρα καταριέμαι,
 μετρῶ τὶς ὥρες τῆς ζωῆς, τὸ μνήμα συλλογιέμαι.
 Κι' οὐτ' ἕνας φίλος μου ἀκριβὸς νὰ μὲ παρηγορήση,
 τὴν ὄψι μου κυττάζοντας κοντὰ μου νὰ καθήση,
 στὴν ἀγκαλιά μου πέφτοντας τὰ δάκρυα νὰ σφουγγίξη,
 «Τὶ ἔχεις;» καὶ θερμὰ τὸ χέρι μου νὰ σφίξη!...

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

(Του Ε. Μέρκερ)

Ὑλλο μευ κιτρινο, γιατί νὰ πέφτης μαραμένο;
 Ἀγάπησα τὴν ὄψι σου στὰ πένθιμα κλωνάρια.
 Ἐζησες τόσο λιγοστὸ καιρὸ λησμονημένο
 καὶ τώρα πᾶς νὰ κοιμηθῆς πάνω στὰ ὠχρὰ χορτάρια

Ἐφυγε ἀγύριστα ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ποῦ στὸν κλῶνο
 πρασίνιζες περήφανο τὸ γυμνωμένο τώρα.
 Τὸ Μᾶη πῶς ἴσους δροσερό! Καὶ τί πειράζει ἂν μόνι
 ὁ ἀγέρας ἀνυπόμονος σ' ἀφήση ἀκόμα μιὰ ὠρα.

Ἀπ' ὅπου ὁ κρῦος κι' ἄπνοος χειμῶνας κι' ἂν περαση
 παίρνει μαζὺ του τὶς φωλῆς ποῦ τὰ πουλιά εἶχαν χτίσει
 βουβὸ πεθαίνεις κι' ὁ θορηᾶς θάρθη νὰ σ' ἀγκαλιάση
 καὶ μὲ τὰ κρῦα του τάφιλά θὰ σ' ἀποχαιρετήση.

ΠΑΡΘΕΝΑ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

(Του Σατωμπριαν)

Τὴν κάσσα κατεβάζουμε στὸ χῶμα αὐτὴ τὴν ὠρα
 καὶ τὰ λευκά τριαντάφυλλα ποῦ ἀφήνει ραντισμένα
 στὴν κόρη ἡ μάνα τ' ἄρπαξες, ὦ γῆ, καὶ κρύβεις τώρα
 τὸ λούλουδο μαζὺ μὲ τὴν παρθένα.

Ἄχ! Δὲν ξαναγυρίζει ἐδῶ ποτὲ του ὅποιος πεθάνει
 στὸν κόσμο αὐτὸν τὸν πένθιμο, στῆς δυστυχίας τὴ γέννα
 φλογίζει ὁ ἥλιος καυτερός κι' ὁ ἄνεμος μαραίνει
 τὸ λούλουδο μαζὺ μὲ τὴν παρθένα.

Κοιμᾶται ἡ Ἐλίζα μου ἡ φτωχὴ καὶ τώρα δε φοβᾶται
 τὶς πικραμένες μέρες μας ποῦ ἀργοπερνοῦν θλιμμένα
 Τὶς δροσερές σας τὶς αὐγὲς γλυκά χαμογελάτε,
 λουλούδια μου μαζὺ μὲ τὴν παρθένα.

Μὰ, Ἐλίζα μου, ὁ πατέρας σου γέρνει νὰ γονατίση
 πάνω στὸ μνήμα σου σκυφτὸς μὲ μάτια θολωμένα...
 φτωχόγερ... ἄπνοα ὁ σκληρὸς καιρὸς σούχει θερίσει
 τὸ λούλουδο μαζὺ μὲ τὴν παρθένα.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Του Ἀλφρέ ντε Μυσσε)

*Ὅσες φορὲς ἡ ἐλπίδα ἡ έρωτικὴ
 Περνώντας τὸν ἀγκῶνα μας ἀγγίζει
 καὶ ρίχνοντάς μας μιὰν ἡδονικὴ
 ματιὰ χαμογελῶντας φτερουγίζει

Ποῦ πᾶμε; Ὅπου ἡ καρδιά μᾶς προσκαλεῖ,
 Τὸ ζέφυρο ἀκλουθᾷ τὸ χελιδόνι
 κι' ἀπὸ τὸ ζέφυρο ἀλαφρότερος πολὺ
 εἶνε ὁ ἄνθρωπος τὸν πόθο ποῦ σιμώνει

*Ὡ πεταχτὴ μου μάγισσα γλυκειά,
 τὸ δρόμο τὸ δικό σου ξέρεις μόνοι
 Πρέπει μιὰ τόσο νιὰ ἀγαπητικιά
 νὰ στέκεται κοντὰ στὸ γέρο-Χρόνο;